

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 36

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 ianuarie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI	
Decizia nr. 155 din 19 septembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă	1-5		521/2000. — Decizie privind concentrarea economică realizată de Societatea Comercială „Cimus” — S.A. Câmpulung prin dobândirea controlului la Societatea Comercială „Premeco” — S.A. Pitești.....	6-7
			535/2000. — Decizie cu privire la concentrarea economică Societatea Comercială „Meteor” — S.A. București/Societatea Comercială „Metav” — S.A. București	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 155

din 19 septembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă

Lucian Mihai — președinte
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Mariana Trofimescu — procuror
Marioara Prodan — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting

and Procurement” — S.A. din București în dosarele nr. 6.841/1999, nr. 6.842/1999, nr. 6.844/1999 și nr. 6.846/1999 ale Tribunalului București — Secția comercială, precum și în Dosarul nr. 429/2000 al Curții de Apel București — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă avocat Mihai Constantinescu pentru Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, lipsind celelalte părți (autorul excepției și Banca Comercială Română — S.A.), față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției solicită, prin cerere aflată la dosar, amânarea cauzei la data de 26 septembrie 2000 în vederea discutării conexării cu dosarele nr. 137C/2000 și nr. 140C/2000, aflate pe rol la acea dată, dosare având aceleași părți și același obiect.

Având cuvântul asupra acestei cereri, reprezentantul Agenției de Valorificare a Activelor Bancare se opune amânării cauzei, solicitată de autorul excepției, care, în calitate de debitor, urmărește tergiversarea soluționării cauzei și amânarea plății datoriei. Totodată, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, solicită conexarea dosarelor nr. 117C/2000, nr. 122C/2000, nr. 138C/2000 și nr. 139C/2000 la Dosarul nr. 116C/2000, toate aflate pe rolul Curții la termenul din 19 septembrie 2000, deoarece au aceleași părți și același obiect.

Reprezentantul Ministerului Public solicită, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, admiterea ambelor cereri formulate de părți, și anume a cererii de conexare a dosarelor aflate pe rolul Curții la acest termen, având aceleași părți și același obiect, iar după conexare, a cererii de amânare a cauzei la data de 26 septembrie 2000, în vederea discutării conexării la acest dosar și a dosarelor aflate pe rol la acel termen.

Curtea respinge cererea de amânare a cauzei, formulată de autorul excepției, considerând că este nejustificată amânarea în vederea discutării conexării cu alte dosare care au termen ulterior, o asemenea amânare determinând tergiversarea soluționării excepției de neconstituționalitate în dosarele care au termen fixat pentru data de astăzi. Examinând cererea de conexare formulată de partea prezentă, Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, precum și al art. 164 din Codul de procedură civilă, pentru o mai bună administrare a justiției dispune conexarea dosarelor indicate mai sus la Dosarul nr. 116C/2000.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Agenției de Valorificare a Activelor Bancare solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 ca fiind inadmisibilă, invocând excepția autorității de lucru judecat în raport cu Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, pronunțată de Curtea Constituțională în dosare conexe având aceleași părți, același obiect și aceeași cauză juridică, decizie prin care excepția a fost respinsă. Se consideră că există tripla identitate de părți, obiect și cauză juridică, întrucât identitatea de obiect nu trebuie raportată la cauzele concrete, ci numai la contestarea legitimității constituționale a Ordonanței Guvernului nr. 55/1999. Totodată se arată că atât în sens material, cât și în sens formal sunt îndeplinite cerințele art. 1201 din Codul civil referitoare la autoritatea de lucru judecat, precum și prevederile art. 145 alin. (2) din Constituție referitoare la puterea și obligativitatea deciziilor Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată, considerând că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 16, 21, 24, 125 și 128. Se invocă în acest sens Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, prin care Curtea Constituțională a respins o excepție având același obiect, aceleași părți și care este raportată la aceleași texte constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 ianuarie 2000 și din 29 februarie 2000, pronunțate în dosarele nr. 6.841/1999, nr. 6.842/1999, nr. 6.844/1999 și, respectiv, nr. 6.846/1999 ale **Tribunalului București — Secția comercială**, precum și prin Încheierea din 21 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 429/2000 de **Curtea de Apel București — Secția comercială, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a ansamblului dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă și, în special, a dispozițiilor art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement” — S.A. din București.

Obiectul dosarelor menționate îl constituie apelul declarat împotriva sentințelor civile pronunțate de Judecătoria Sectorului 3 București și, respectiv, de Tribunalul București — Secția comercială, prin care s-au respins opozițiile împotriva formelor de executare inițiate de Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 este neconstituțională în totalitatea ei, pentru că este „vădit părtinitoare”, încălcând prevederile art. 16 alin. (2) din Constituția României, potrivit căroră „*Nimeni nu este mai presus de lege*”. Se mai arată că această ordonanță „a fost emisă într-un domeniu în care exista deja o reglementare”, și anume dispozițiile art. 478–489 din Codul comercial, care reglementau regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare până la intrarea în vigoare a Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, lege prin care aceste dispoziții au fost abrogate, prevăzându-se însă la art. 102 alin. (1) că amanetul sau ipoteca asupra bunurilor, constituite și înregistrate anterior, rămân supuse dispozițiilor legale existente la data constituirii lor. Autorul excepției consideră că sunt aplicabile și prevederile Codului de procedură civilă referitoare la procedura executării silite, inclusiv în materie imobiliară. Totodată se arată că însăși Legea nr. 99/1999 prevede dreptul la opoziție la vânzarea bunului gajat al debitorului, creditorului sau proprietarului bunului, drept pe care aceștia îl pot exercita în termen de 5 zile libere de la primirea notificării. Or, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 „institue o procedură specială în domeniul executării silite mobiliare și imobiliare, procedură care derogă de la dispozițiile dreptului comun și care este valabilă doar în ce privește Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și debitorii acesteia”. Astfel, art. 4 stipulează că titlul executoriu se comunică debitorului și se pune în executare fără nici o altă formalitate, iar art. 23 din ordonanță prevede că executarea silită a bunurilor imobile ipotecate și a bunurilor mobile gajate se poate face în termen de 5 zile de la comunicarea titlului executoriu către proprietarul acestora, fără încuviințarea instanței. Potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță, prin titlu executoriu se înțelege contractele sau convențiile de credit dintre bancă și debitorul cedat ori alte titluri constatatoare ale creanțelor, actele prin care s-au constituit garanții personale

sau reale pentru restituirea acestor creanțe cesionate Agenției pentru Valorificarea Activelor Bancare, precum și orice alte acte sau înțelegeri încheiate de aceasta pentru realizarea creanțelor preluate. Se mai arată că art. 12 din ordonanța criticată prevede un termen de prescripție mai scurt pentru acțiunile îndreptate împotriva Agenției de Valorificare a Activelor Bancare și în acest fel „se creează o inegalitate discriminatorie de tratament juridic între Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, în calitate de creditor, care se supune unei anumite legi — Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 —, și ceilalți creditori aflați în situații asemănătoare și care se supun unei alte legi, cu mult mai dezavantajoase [...]. Pe de altă parte se creează o discriminare între debitorii Agenției de Valorificare a Activelor Bancare și ceilalți debitori“, încălcându-se principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție.

Autorul excepției invocă în motivarea acesteia și încălcarea prevederilor art. 24 referitoare la garantarea dreptului la apărare și a celor cuprinse în art. 128 din Constituție privind folosirea căilor de atac. Se susține în acest sens că prin art. 11 alin. (2) din ordonanță se prevede o singură cale de atac — recursul, partea interesată fiind lipsită de o cale de atac — apelul, ceea ce în opinia autorului excepției constituie „o atingere gravă a dreptului la apărare, mai ales că apelul este singura cale devolutivă de atac și provoacă o rejudecare a fondului“. Totodată se consideră că textul contravine și prevederilor art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi. Tot ca încălcare a dreptului la apărare este considerată și dispoziția cuprinsă în art. 9 alin. (3) din ordonanță, prin care se instituie prezumția renunțării de către parte la apărăriile ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări, în cazul în care partea nu comunică întâmpinarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire înainte de primul termen de judecată, înlăturându-se astfel aplicarea dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, se invocă și încălcarea, prin art. 40 din ordonanță, a prevederilor art. 21 din Constituție referitoare la liberul acces la justiție, deoarece, potrivit acestui text, debitorii pot contesta în justiție măsurile dispuse de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare numai cu depunerea unei cauțiuni egale cu jumătate din valoarea activului bancar supus valorificării. Un alt text considerat a fi contrar principiului constituțional al liberului acces la justiție este cel cuprins în art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999, care prevede că reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora la instanță, sub sancțiunea neprimirii cererii de către judecător, în timp ce Codul de procedură civilă condiționează primirea cererii de către judecător doar de îndeplinirea unor condiții de formă pentru cererea respectivă.

Un alt motiv de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 îl constituie, în opinia autorului excepției, încălcarea prevederilor art. 125 din Constituție, care stabilesc că justiția se realizează prin

Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, prevăzând în același timp că este interzisă înființarea de instanțe extraordinare, iar competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Deoarece Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 dă în competența Agenției de Valorificare a Activelor Bancare toată procedura executării silită, cu excepția litigiilor, autorul excepției consideră că prevederile ordonanței sunt neconstituționale, executarea silită făcând parte din noțiunea de justiție, „fiind ultima fază a procesului civil“.

Curtea de Apel București — Secția comercială, exprimându-și opinia asupra excepției ridicate în Dosarul nr. 429/2000, consideră că „Ordonanța Guvernului nr. 55/1999, cu referire specială la articolele amintite, nu constituie o încălcare a principiilor constituționale, legiuitorul având dreptul să deroge de la alte legi, printr-un act normativ special, în privința reglementării unor instituții juridice“.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate (ridicată în dosarele nr. 6.841/1999, nr. 6.842/1999, nr. 6.844/1999 și nr. 6.846/1999) este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, se arată că, deși executarea silită a creanțelor reglementate prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 se face fără participarea instanței, dreptul constituțional la liberul acces la justiție, consacrat de art. 21, nu este încălcat, deoarece debitorul are deschisă calea contestației la executare. Se apreciază, de asemenea, că dispozițiile art. 8 și 11 din ordonanță, prin care este reglementată competența materială a curții de apel în soluționarea cererilor de orice natură privind realizarea creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 instituind doar o reglementare specială în materia executării silită pentru realizarea creanțelor bancare neperformante preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, care, conform Hotărârii Guvernului nr. 387/1999, este organ de specialitate al administrației publice centrale, subordonat Guvernului. Sumele rezultate din valorificarea activelor sunt destinate acoperirii creditelor acordate de băncile cu capital majoritar de stat și altor plăți, iar diferența se virează la bugetul de stat. Se consideră că „activitatea Agenției de Valorificare a Activelor Bancare este de interes general, întrucât are ca scop recuperarea unor fonduri ca resurse pentru bugetul de stat, componentă a bugetului public național, potrivit art. 137 alin. (1) din Constituție“. Or, conform art. 1725 din Codul civil, în ceea ce interesează „tezaurul public“, reglementările proprii, de excepție de la dreptul comun, sunt de resortul legii speciale. O astfel de reglementare se regăsește în Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind

executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, potrivit căreia sunt realizate prin executare silită obligații de plată a unor sume ce reprezintă venituri publice. Se mai arată că, în temeiul art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, statul trebuie să asigure „*protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară*”. În acest scop acesta stabilește măsuri cu caracter economic, prin care se urmărește realizarea politicii financiare specifice reformei în acest domeniu. În continuare se consideră că adoptarea ordonanței ce face obiectul excepției de neconstituționalitate, prin care se instituie un regim juridic special de urmărire și valorificare a creanțelor preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, se justifică prin faptul că majoritatea sumelor rezultate din valorificarea activelor bancare se fac venituri la bugetul de stat, ceea ce impune „o recuperare cât mai optimă și într-un timp cât mai scurt a sumelor respective”. Se apreciază că prin această ordonanță nu sunt încălcate prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (2), deoarece creanțele sunt recuperate potrivit legii speciale, în condiții egale și fără nici un fel de discriminări. De asemenea, nu se încalcă nici dreptul la apărare, întrucât părțile sunt libere să-și angajeze un apărător în litigiile ce se nasc în legătură cu executarea unor astfel de creanțe. Acest drept nu este lezat nici cu privire la reglementarea cuprinsă în ordonanță, potrivit căreia nerespectarea obligației de comunicare prezumă renunțarea de către parte la apărătorii ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări, neacceptându-se invocarea propriei culpe în neîndeplinirea obligației de comunicare a întâmpinării, precum și a termenului în care trebuie îndeplinită. Referitor la obligația depunerii unei cauțiuni, se consideră că nici această dispoziție nu este neconstituțională, nefiind vorba de o taxă de timbru, cum se susține în motivarea excepției, ci de o garanție ce ar putea fi dispusă de instanță și în alte litigii privind contestația asupra executării silite, garanție obligatorie în cazul reglementat de ordonanță, datorită specificului acestor creanțe. Se mai arată că nu sunt încălcate nici prevederile art. 128 din Constituție referitoare la căile de atac, ordonanța reglementând prin art. 11 alin. (2) căile de atac pentru această procedură specială. În final se apreciază că nu sunt încălcate nici prevederile art. 125 din Constituție, deoarece litigiile în legătură cu aceste creanțe se soluționează de instanțele judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12

și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999. Excepția se referă în primul rând la ansamblul acestei ordonanțe și, în mod special, la dispozițiile art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40 din actul normativ menționat.

Ulterior sesizării Curții Constituționale Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 3 aprilie 2000, însă criticile de neconstituționalitate formulate nu au legătură cu textele modificate.

Autorul excepției consideră că dispozițiile ordonanței criticate sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 21, 24, 125 și 128 din Constituție.

Aceste texte constituționale au următorul cuprins:

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*”;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*”;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”;

— Art. 125: „(1) *Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*

(2) *Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.*

(3) *Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*”;

— Art. 128: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra conformității dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 cu aceleași prevederi constituționale s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, respingând excepția. În considerentele acelei decizii s-a reținut că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece „are în vedere o categorie specială de creanțe, pentru care prevede o procedură specială, și anume creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică internă, așa cum se precizează în titlul ordonanței, ca și în cuprinsul unor articole ale acesteia (de exemplu, în art. 2, 7, 8 și 42)”. S-a mai arătat că asupra principiului egalității Curtea s-a mai pronunțat, „statuând în mod constant că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel că, dimpotrivă, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament

juridic diferit. Tratatul juridic diferit se justifică prin natura specială a creanțelor preluate la datoria publică internă. S-a mai constatat, referitor la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (2) din Constituție, că această susținere nu este relevantă, deoarece prin lege pot fi instituite tratamente juridice diferite, în raport cu natura deosebită a raporturilor reglementate. Din această perspectivă „ordonanța nu încalcă normele constituționale, întrucât, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, *«Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege»*, și anume prin lege ordinară, nu prin lege organică, astfel că norme în aceste materii pot fi stabilite și prin ordonanțe date de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament, așa cum în mod constant Curtea Constituțională a afirmat în jurisprudența sa“. Referindu-se la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului accesului liber la justiție, Curtea a reținut prin aceeași decizie că „se face o confuzie între, pe de o parte, stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi prevăzute în ordonanță, care nu contravin acestui principiu, condiții de natură să împiedice abuzul de drept și, în același timp, să asigure celeritatea procedurii de realizare a creanțelor prevăzute de ordonanță și, pe de altă parte, îngrădirea accesului la justiție“. S-a precizat că în realitate cele două condiții, prevăzute în textele de lege criticate, justificate în contextul măsurilor derogatorii prevăzute de ordonanță, nu constituie îngrădiri ale accesului liber la justiție.

Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului la apărare, Curtea a considerat prin aceeași decizie că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 sunt compatibile cu exercitarea dreptului la apărare pentru părțile interesate, deoarece regulile speciale care prevăd condiții de natură să asigure celeritatea judecării proceselor prin scurtarea unor termene și comunicarea actelor nu împiedică totuși partea interesată să își valorifice drepturile sau să combată susținerile adversarului și nu aduc atingere dreptului de a-și angaja avocat. Totodată dreptul la apărare nu este

încălcăt nici prin dispozițiile din ordonanță, potrivit cărora hotărârile instanței nu sunt susceptibile de a fi atacate cu apel, ci numai cu recurs, iar instanța competentă să soluționeze litigiul în fond este Curtea de Apel, ceea ce atrage competența Curții Supreme de Justiție pentru soluționarea recursului. Curtea a mai statuat că dispozițiile din ordonanță, potrivit cărora în anumite categorii de litigii nu este prevăzută și calea de atac a apelului, ci numai aceea a recursului, nu pot fi considerate neconstituționale, deoarece nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului de a reglementa o anumită cale de atac, cu condiția de a nu se aduce atingere altor texte constituționale. De asemenea, Curtea a considerat că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 nu se încalcă nici prevederile art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege“*, deoarece executarea hotărârilor judecătorești nu reprezintă o activitate de înlăptuire a justiției (de soluționare a litigiilor). Prin urmare, nu se poate considera că prin ordonanța criticată Agenția de Valorificare a Activelor Bancare ar fi dobândit atribuții de înlăptuire a justiției. Referitor la critica de neconstituționalitate întemeiată pe argumentul că ordonanța derogă de la dispozițiile Codului de procedură civilă, Curtea Constituțională a precizat că nu se poate reține neconstituționalitatea acestor prevederi de vreme ce ordonanța — emisă în baza delegării legislative prin lege specială de abilitare — poate să modifice normele de competență și de procedură, în temeiul art. 125 alin. (3) din Constituție.

Curtea constată că atât considerentele Deciziei nr. 126 din 4 iulie 2000, cât și soluția pronunțată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece excepția de neconstituționalitate se referă la aceleași dispoziții legale, este raportată la aceleași prevederi constituționale, neinvocându-se în speță elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement“ — S.A. din București în dosarele nr. 6.841/1999, nr. 6.842/1999, nr. 6.844/1999 și nr. 6.846/1999 ale Tribunalului București — Secția comercială și în Dosarul nr. 429/2000 al Curții de Apel București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 septembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIA Nr. 521

din 20 noiembrie 2000*)

privind concentrarea economică realizată de Societatea Comercială „Cimus“ — S.A. Câmpulung prin dobândirea controlului la Societatea Comercială „Premeco“ — S.A. Pitești

Președintele Consiliului Concurenței,

în baza:

1. Decretului nr. 316/1996 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;
2. Legii concurenței nr. 21/1996;
3. Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;
4. Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
5. Instrucțiunilor cu privire la definirea pieței relevante în scopul stabilirii unei părți substanțiale de piață;
6. Instrucțiunilor date în aplicarea art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu privire la calculul taxei de autorizare a concentrărilor economice;
7. Notificării concentrării economice înregistrate la Consiliul Concurenței cu nr. RS 70 din 16 martie 2000;
8. actelor și lucrărilor din Dosarul cauzei nr. RS 70 din 16 martie 2000;
9. Notei Departamentului de bunuri industriale cu privire la concentrarea economică notificată, luând în considerare că:

1. s-a analizat operațiunea de concentrare economică realizată prin dobândirea controlului unic direct la Societatea Comercială „Premeco“ — S.A. Pitești de către Societatea Comercială „Cimus“ — S.A. Câmpulung, controlată de Grupul HOLDERBANK.

2. Grupul elvețian HOLDERBANK este prezent pe piața românească prin controlul exercitat asupra Societății Comerciale „Cimentul“ — S.A. Turda și Societății Comerciale „Alcim“ — S.A. Aleșd. Ambele operațiuni de concentrare economică au fost autorizate de Consiliul Concurenței;

3. atât Societatea Comercială „Cimus“ — S.A. Câmpulung, cât și Societatea Comercială „Cimentul“ — S.A. Turda și Societatea Comercială „Alcim“ — S.A. Aleșd sunt societăți comerciale care produc și comercializează cimenturi;

4. obiectul principal de activitate al Societății Comerciale „Premeco“ — S.A. Pitești este producerea și comercializarea betoanelor, a șapelor și a mortarelor;

5. piața produsului aferentă operațiunii de concentrare economică a fost definită ca fiind piața producerii și comercializării betoanelor, șapelor și mortarelor;

6. betoanele, șapele și mortarele sunt produse a căror piață geografică necesită o abordare zonală, datorită duratei reduse a timpului de priză a betoanelor, datorită raportului scăzut preț/masă și datorită costului transportului ce reprezintă o cotă semnificativă în cadrul prețului produsului;

7. piața geografică a betoanelor, șapelor și mortarelor se întinde pe o rază de circa 50 km în jurul localităților unde societatea deține stații de betoane, respectiv în orașele Pitești și Curtea de Argeș;

8. piața relevantă aferentă operațiunii analizate este piața betoanelor, șapelor și mortarelor din zona județului Argeș;

9. pe piața relevantă definită sunt prezenți toți producătorii comercianți de betoane, șape și mortare din zona județului Argeș. Pe această piață nu există importuri;

10. produsele se livrează predominant în condiții *ex works*;

11. prin concentrarea economică realizată segmentul deținut pe piața relevantă definită este de circa (...) %, ceea ce reprezintă cota societății achiziționate pe piața respectivă;

12. ca efect al concentrării economice, o dată cu dobândirea controlului asupra Societății Comerciale „Premeco“ — S.A. Pitești, situația nu s-a modificat pe piața relevantă definită, întrucât anterior dobândirii controlului societatea achiziționate nu a fost prezentă pe piața respectivă;

13. eventualele efecte ce pot apărea în urma realizării concentrării economice se datorează integrării pe verticală, rezultată ca efect al acestei operațiuni, în sensul că societatea achiziționate funcționează pe piața cimentului aflată în amonte față de piața relevantă definită. Această societate va furniza inputurile necesare societății achiziționate;

*) În vederea publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, informațiile cu caracter confidențial au fost protejate.

14. prin urmare, ca efect al operațiunii de concentrare economică, poziția Societății Comerciale „Premeco” — S.A. Pitești, controlată direct de Societatea Comercială „Cimus” — S.A. Câmpulung și indirect de Grupul HOLDERBANK, nu se modifică, deoarece societatea achizitoare nu a fost prezentă pe piața relevantă înainte de realizarea operațiunii. Așadar operațiunea analizată nu are ca efect înlăturarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, ia următoarea decizie:

Art. 1. — În conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996 și ale art. 9.1 lit. b) din partea a III-a, cap. II din Regulamentul privind autorizarea concentrărilor economice, se autorizează concentrarea economică analizată, constatându-se că, deși operațiunea notificată cade sub incidența legii, nu există motive pentru a fi refuzată.

Art. 2. — Taxa de autorizare, calculată conform prevederilor art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, are valoarea de 16.591.423 lei și se va plăti, în termen de maximum 30 (treizeci) de zile de la data comunicării prezentei decizii, cu ordin de plată tip trezorerie, la bugetul de stat, în contul nr. 361280003302, deschis la Banca Națională a României — Sucursala județului Argeș, beneficiar: Trezoreria municipiului Câmpulung. Ordinul de plată va avea înscris pe verso: cod cont nr. 20.17.01.03, cu mențiunea „taxe și tarife pentru eliberarea de licențe și autorizații de funcționare”. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Prezenta decizie devine aplicabilă de la data comunicării ei părților implicate.

Art. 4. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată, conform dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea concurenței nr. 21/1996, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ.

Art. 5. — În conformitate cu prevederile art. 62 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala Societății Comerciale „Cimus” — S.A. Câmpulung.

Art. 6. — Departamentul de bunuri industriale și Secretariatul general vor urmări aducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Art. 7. — Prezenta decizie se comunică părților, conform prevederilor art. 62 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, de către Secretariatul general al Consiliului Concurenței.

Art. 8. — Prezenta decizie se comunică părților implicate:

1. Societatea Comercială „Cimus” — S.A. Câmpulung
Sediul: municipiul Câmpulung, Calea Brașovului nr. 1, județul Argeș

Telefon: 048/82.22.56

Fax: 048/21.84.00

2. Societatea Comercială „Premeco” — S.A. Pitești
Sediul: municipiul Pitești, Str. Depozitelor nr. 38, județul Argeș

Telefon: 048/62.39.66

Fax: 048/63.27.93

PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,
VIOREL MUNTEANU

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIA Nr. 535
din 6 decembrie 2000

cu privire la concentrarea economică Societatea Comercială „Meteor” — S.A. București/ Societatea Comercială „Metav” — S.A. București

Președintele Consiliului Concurenței,

în baza Decretului nr. 316/1996 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței și având în vedere:

1. prevederile Legii concurenței nr. 21/1996;
2. prevederile Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;
3. prevederile Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
4. instrucțiunile cu privire la definirea pieței relevante în scopul stabilirii unei părți substanțiale de piață;
5. notificarea concentrării economice dintre Societatea Comercială „Meteor” — S.A. București și Societatea Comercială „Metav” — S.A. București, înregistrată la Consiliul Concurenței cu nr. RS 241 din 6 septembrie 2000;
6. actele și lucrările din Dosarul cauzei nr. RS 241 din 6 septembrie 2000;
7. Nota Departamentului de bunuri industriale cu privire la concentrarea economică notificată, luând în considerare următoarele aspecte:

— tranzacția constă în achiziționarea de către Societatea Comercială „Meteor” — S.A. București de la Fondul Proprietății de Stat a pachetului de acțiuni reprezentând 69,96% din capitalul social al Societății Comerciale „Metav” — S.A. București;

— concentrarea economică notificată este o dobândire a controlului direct prin cumpărarea de acțiuni, cu cifra de afaceri în România de peste 25 miliarde lei, fiind în consecință notificabilă conform art. 16 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996;

— piețele produselor sunt definite ca fiind: piața semifabricatelor forjate și matrițate convențional din oțel, piața semifabricatelor turnate clasic din fontă și aluminiu, piața semifabricatelor turnate de precizie din oțel și fontă, piața semifabricatelor matrițate de precizie din oțel și aliaje de aluminiu, piața barelor și blocurilor forjate din oțeluri aliate de scule, piața roților și sistemelor de frânare pentru elicoptere și avioane mici și mijlocii,

având în vedere că:

— pe piața semifabricatelor forjate și matrițate convențional din oțel Societatea Comercială „Metav” — S.A. București deține o cotă de piață nesemnificativă. Pe această piață există competitori puternici (Societatea Comercială „Tractorul” — S.A., cu o capacitate de 35.000 t/an; Societatea Comercială „Roman” — S.A., cu o capacitate de 24.000 t/an; Societatea Comercială „Vilmar” — S.A., cu o capacitate de 23.500 t/an etc., față de Societatea Comercială „Metav” — S.A. București, cu o capacitate de 500 t/an) și în consecință această piață nu va fi afectată de concentrare;

— pe piața semifabricatelor turnate clasic din fontă și aluminiu Societatea Comercială „Metav” — S.A. București deține o cotă de piață nesemnificativă. Pe această piață există competitori puternici (Societatea Comercială „Tractorul” — S.A., cu o capacitate de 70.000 t/an; Societatea Comercială „Roman” — S.A., cu o capacitate de 50.000 t/an etc., față de Societatea Comercială „Metav” — S.A. București, cu o capacitate de 500 t/an) și în consecință această piață nu va fi afectată de concentrare;

— în momentul analizei produsele au fost destinate în exclusivitate pieței interne, se consideră că piața geografică afectată este teritoriul României;

— piețele relevante afectate de concentrarea economică notificată sunt: piața semifabricatelor turnate de precizie din oțel și fontă, piața semifabricatelor matrițate de precizie din oțel și aliaje de aluminiu, piața barelor și blocurilor forjate din oțeluri aliate de scule, piața roților și sistemelor de frânare pentru elicoptere și avioane mici și mijlocii pe teritoriul României;

— după concentrare, care este de fapt o integrare pe verticală, segmentele de piață sub 1% deținute de Societatea Comercială „Metav” — S.A. București nu se modifică;

— deși pentru unele produse structura de piață este oligopolistă sau monopolistă, aceasta este contracarată de monopsonuri,

ținând seama că în urma realizării concentrării economice Societatea Comercială „Meteor” — S.A./Societatea Comercială „Metav” — S.A. București mediul concurențial normal pe piețele românești ale semifabricatelor turnate de precizie din oțel și fontă, semifabricatelor matrițate de precizie din oțel și aliaje de aluminiu, barelor și blocurilor forjate din oțeluri aliate de scule și roților și sistemelor de frânare pentru elicoptere și avioane mici și mijlocii nu va fi afectat, ia următoarea decizie:

Art. 1. — Se autorizează operațiunea de concentrare economică, în conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Art. 2. — Taxa de autorizare, prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, este de 16.581.150 lei și se va vira în termen de 30 de zile de la data prezentei decizii, cu ordin de plată tip trezorerie, la bugetul de stat, către beneficiar — Trezoreria sector 1, în contul 361280051300, deschis la Banca Națională a României — Sucursala municipiului București, cu mențiunea „Taxă de autorizare — concentrare economică, conform Legii concurenței nr. 21/1996”. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Nerespectarea măsurilor stabilite prin prezenta decizie atrage sancționarea conform art. 56 lit. d) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Art. 4. — Prezenta decizie intră în vigoare la data comunicării.

Art. 5. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată în termen de 30 de zile de la comunicare la Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ.

Art. 6. — Această decizie este adresată:
Societății Comerciale „Meteor” — S.A. București
Sediul social: municipiul București, Str. Franceză nr. 2-4, sectorul 3

Numărul de înregistrare la registrul comerțului: J 40/32/1990.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,
VIOREL MUNTEANU

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro